

עין משפט נר מצוה

צה:

ושליא דלעיל ומאן דדריש עגמות מותרין מלו יהיה פרק המזבח מקדש (לעיל דף פו.) אית ליה היקישא דאשס לגבי שפיר ושליא ולפרש"י^[ז] דלאמר דבכל הקדשים מן הדין אסורין העצמות דלא המיר הכתוב אלא בשר הראוי לאכילה וגילה לנו באשס לו יהיה דמשמע שריותא

נילף כמו כן היתר בכל הקדשים ע"פ זה: הגהה. קשה דזההוא קרא כתיבי חטאת ואשס בפרשת זו את אהרן כחטאת כאשס תורה אחת להם נהכהן אשר יכפר זו לו יהיה ולמה נקט אשס וי"ל דעיקר פרשה באשס ועוד דלו יהיה נכתב ל' יחיד שמה לא קאי רק על האשס דסליק מיניה ולא תקשי (הכי גרסין) הא דדרשין לעיל בפרק המזבח מקדש (שס) נאמר לו יהיה בעולה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה ונאמר לו יהיה באשס מה אשס עצמותיו מותרין אף עולה עצמותיה מותרין וקאמר התם מופני והשתא למה לי בעולה לו יהיה תיפוק לי מהיקישא דאשס דשמעתינ וי"ל דלא גמרינ מהיקישא אלא קרבנות הנאכלין ומי"מ קשה חי ממשעומא דלו יהיה דאשס דרשין עצמותיו מותרין וליפנין מיניה שאר קרבנות שלמים חטאת וטודה האל בעולה נמי כתיב לו יהיה וי"ל גזירה שזה פרק המזבח מקדש (שס) למיגמר מאשס וי"ל דלו יהיה בעולה קאי על העור ולא להמיר עצמות דהכי כתיב קרא עור העולה לו יהיה^[ח]: הגהה. לו יהיה לא דריש אלא מיתורא ושס פירש בקונטרס דפשיט ליה באשס יותר מעולה משום דלא בשרו מותר ואי משום נותר דבשריפה לא שייך נותר אלא במידי דבר אכילה

דכתיב והנותר מבשר הזבח ואי"כ לא כריכנא למגמר אלא עולה דכליל וזהו כמו שפירש בשמעתינ בשס רבותיו: הגה"ה. ובפרק כיצד זולין (פסחים דף פג.) מוכח בדמיו דכדצרו דאין נותר בעצמות ובמנחות בןקו ארמיה (דף פג.) פירש בקונטרס^[ז] דהא דפשיטא ליה באשס יותר משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב באשס הוא לאחר הקטרט אימורין דמשמע הוא אשס ואין עצמותיו אשס וצריך לדקוק ל"ל מרי קראי לעצמות היקישא דהכא^[ט] דלמי מהוא וגזירה שזה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (לעיל דף פו.) ותו קשה לי דהוא דאשס דרשין פ"ק (לעיל דף ה:) לאשס שניתק לרעייה מיהו מרי הוא כתיבי באשס בפרשת ויקרא. דצו"ך:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

דס חטאת למטה ודס עולה למעלה. נפל דס חטאת תחילה על הצגד וחזר וניתן דס עולה על אותו כחם: **טעון כיבוס.** דהא דס חטאת נוגע בצגד וצלוע צו: **והא נוגע.** שדס עולה נצלע בצגד וכשנפל דס חטאת עליו נוגע הוא בצגד אצל אינו נצלע דהא שבע ליה צצלוע דס עולה: **חולץ.** לענין טבילה בצגד שנטמא: **ואס טבח הוא.** שאינו מקפיד דדס שעל צגדו: **אינו חולץ.** דחליצה בקפידא תליא^[ח]: **רצב.** כל דבר הנמוך כגון שומן ותלג ושעוה: **וסיפוק ליה משום רצב.** שאינו רגיל צו ומקפיד עליו והוי חליצה: **אפרטי קפיד.** [ואף על גב] דרגיל בתירווייה גנאי הוא לו שיראו שניהס על צגדו: **או דלמא לא קפיד.** הואיל ובשניהס רגיל:

הדרן עלך דם חטאת

טבול יום ומחוסר כיפורים. הואיל ואין ראוין לאכילה^[ז]: **אין חולקין לאכול לערב.** לכשיטהרו ובגמרא (דף טז.) מפרש טעמא: **אונן אינו מקריב.** כדלאמר בפרק שני (לעיל דף טו.) **צעלי מומין חולקין.** טעמא מפרש בגמרא (לעיל.): **כל שאינו ראוי לעבודה נו'.** בגמרא [שס] פריך והרי צעל מוס: **וטהור צעעת הקטר תנצים.** שהוא כל הלילה כגון שטבל וטהר צהערב שמש: **גב'.** **מחטא.** זורק את הדם: **וכנא הוא.** ריש לקיש גופיה יליף ואויל למיתליה ופריך לקרא עד דממילא מיתוקמא בנחוקא: משמרה

טבול יום ומחוסר כיפורים שפירש בשמעתינ בשס רבותיו: הגה"ה. ובפרק כיצד זולין (פסחים דף פג.) מוכח בדמיו דכדצרו דאין נותר בעצמות ובמנחות בןקו ארמיה (דף פג.) פירש בקונטרס^[ז] דהא דפשיטא ליה באשס יותר משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב באשס הוא לאחר הקטרט אימורין דמשמע הוא אשס ואין עצמותיו אשס וצריך לדקוק ל"ל מרי קראי לעצמות היקישא דהכא^[ט] דלמי מהוא וגזירה שזה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (לעיל דף פו.) ותו קשה לי דהוא דאשס דרשין פ"ק (לעיל דף ה:) לאשס שניתק לרעייה מיהו מרי הוא כתיבי באשס בפרשת ויקרא. דצו"ך:

הדרן עלך דם חטאת

טבול יום ומחוסר כיפורים אינם חולקים בקדשים לאכול אַע"ב. משמע הכא דמחוסרי כיפורים שהציאו כפרתן צעו עדיין טבילה והערב שמש וכן משמע פרק בכל מערבין (עירובין דף לג.) דמייתי^[ז] הא מתניתא האשה שיש עליה לידה או ויצה מציאה מעות וגוונת בשופר וטובלת ואוכלת בקדשים לערב וצריש תמיד נשחט (פסחים דף נט.) נמי אמרינן אף מחוסר כפרה בשאר ימות השנה שטובל ואוכל^[א] לערב ותימה דתנא^[ב] פרק חומר בקודש (מגינה דף כה.) ובשמעתינ^[ד] (דף טז.) מייתי לה האוין והמחוסר כיפורים צריכין טבילה לקדש^[ג] ובשמעתינ נמי בגמ' משמע דטבילה דוקא צעי דמייתי היא דמחוסר כפרה דחגיגה ופריך במר הכי טמא שרץ טמא מעליא הוא והערב שמש צעי משמע דעד השתא לא איירי כלל צהערב שמש ועוד אמרינן בפסחים צפ' האשה (דף כ:.) שוחטין וחורקין על טבול יוס ועל מחוסר כיפורים ואין שוחטין במחוסר כיפורים לא חיישינן כשמשך קינו לב"ד וכדצב שמעיה דאין צ"ד של כהנים^[ד] מתעטלין והשתא מחוסר כיפורים^[ט] הא צעי טבילה ניחוש דלמא פשע אלא ודאי בטמא שרץ דצעי הערב שמש איכא למיחש דלמא פשע ולא טבל עד לאורמא אצל האי דלא צעי הערב שמש למאי ניחוש ליה אפילו צלילה יכול לטבול ויחבל ועוד אמרינן בפרק שני דביצה (דף יח.) כלי שנטמא באצ הטומאה אין מטבילין אותו ציוס טוב בולד הטומאה מטבילין אותו צי"ט ואי טבילה דרבנן צעי הערב שמש אס כן לא יוכל להשתמש צו ציוס עד הלילה ולצורך חול הוא מטביל ליה ועוד תנן במס' פרה (פ"א מ"ה) כל הטעון ציאת מים מדצרי סופרים מטמא את הקדש ופוסל את התרומה ומותר בחולין ובמעשר לאחר ציאתו הותר ככולן וצהדיא אמרינן בירושלמי במס' תרומות פ' שני [ה"ה]^א נפל דליו לתוך הצור נפלו כליו לתוך הצור מערים עליהן ומטבילין תרין אמוראין חד אמר באצ הטומאה וחד אמר בולד הטומאה מתיב מ"ד בולד הטומאה אף בחול והא^[ב] צריך הערב שמש ומשני ברוצה להשתמש בהן חולין צטהרה משמע צהדיא דלמ"ד בולד הטומאה ניחא דלא צעי הערב שמש ובירושלמי פ' שני דביצה [ה"ב]^ב איכא איפכא מתיב מ"ד באצ הטומאה למ"ד בולד הטומאה ואותה גירסא משובשת וההיא דמס' תרומות עיקר וגראה לפרש דהא דקתמי הכא במתניתין לערב לאו משום מחוסר כיפורים אלא משום טבול יוס ובפ' בכל מערבין (עירובין דף לג.) דנקט לערב לאו משום הערב שמש דאי ידעה שהוקרב קינה ודאי טובלת ואוכלת לאלתר אלא התם הוא מטעם חוקה שאין צ"ד של כהנים^[ז] מתעטלין עד שיכלו כל מעות שבשופר ומטעם זה לא תוכל לאכול כל היום וכי תימא משעה שמתחילין להקריב את התמיד של בין הערבים תהא טובלת ואוכלת הא אפשר להקריב את הקניינס לאחר תמיד^[ח] כיון שאין למזבח אלא דמה כדאמר צריש תמיד נשחט (פסחים דף נט.) ובהמה נמי אמרינן התם מעלה ומלינה וההיא דתמיד נשחט (שס) דמחוסר כיפורים בשאר ימות השנה שטובל ואוכל בקדשים לערב איירי דנקט התם גבי פסח שטובל ואוכל פסחו לערב דפסח אינו נאכל אלא צלילה נקט נמי בההיא לערב דלאמרינן

לקולא עיין בש"כ ביר"ד סי' קצ"ח ס"ק י"ג. גם בתשובת הלכות קטנות סימן כ' ראיתי שפסק דמוהל שנתייבש דם המילה על ידו אינו חוצץ בנטילה מהא דארמין שכתב הוא לבני אהרן ובי' ה"א יי"ל שבת הוא למולח שיאה יריון בצבועת ברם מילה ואיירי דחביב אינו מקפיד עליו ואינו חוצץ ככ"ל, ולא ידעתי איך נעלם ממנו סוגיא דרש"ס שם במקומו דגם בבני אהרן היו חוציצה אם הוא יבש. ועיין ברמב"ם פ"ה מה' ביאת מקדש ובטור וביר' בב"י סי' קצ"ח במבאר דכל דהוי חוציצה לענין טבילה הוי ג"כ חוציצה גבי כהנים דרשוים הם וצ"ע. ה"ק יעקב (צמות יעקב סי' ט"ט):

מסורת הש"ס

א) כעז"ז מקראות פ"ט מ"ז,
ב) ירושלמי חגיגה פ"ג ה"ג,
ג) י' ירוש' סוטה פ"ג סה"א,
ד) ת"כ צו פט"ז ה"ח,
ה) שו"ך לרף צט.
ו) רש"י כת"י ד"ה מה אשס,
ז) וכן בירושלמי שבת פ"ב ה"ז

ליקוטים

ואם טבח הוא אינו חוצץ. צריך לי עיין על מה שפסק בש"ע ביר"ד בהל' גדה סי' קצ"ח סעי' י"ז בהג"ה והוא מדברי רבינו ירוחם הובא בב"י שם, וכן מי שאומנתו להיות שחוט או קצב וירדו תמיד מלוכלכות בדם אינו חוצץ שרוב בני אומנות זו אין מקפדין. וקשה דהא איתא בפסחים סי"ט תמיד נשחט דף ס"ה ע"ב ובוכחים דף ק"ח ע"א שבת אלו לבני אהרן ושלכו עד ארכובותיהם בדם ומקשה השי"ס והא קרוי חוציצה ומשני לם הוא ואינו חוצץ, משמע דאי יבש הוא אף שאומנתו ככך ושבח הוא להם מכל מקום מקפדין על זה וזהו שפסק. ודחוק לומר כיון דצריך הכוון לעמוד רגלו על הרצפה בלי חציצה וכיון שהולך עד ארכובותיו בדם הוי כרוכבו שאינו מקפיד עליו ולא גזרו משום רובו ומקפיד, דזה לא הוי רובו משם וגם אפשר דלא גזרו שבות במקדש כה"ג (ורפ"י יש ליישב ג"כ מה שמקשה הסמ"ג על הא דדם הלא חוצץ מטוק פ' כל הפסולין (לעיל לה ע"א) דלא אינו חוצץ במקדש עיין בב"מ פ"ב דמקוראות). וזהו דהא לאתרא איתא בסוף פ' דם חטאת דף צ"ח ע"ב אמר רבא פשיטא לי דם על בגדו חוצץ ואם טבח הוא אינו חוצץ ופרש"י ואם טבח הוא שאינו מקפיד בדם שעל בגדו אינו חוצץ, וכ"כ הרמב"ם פ"ג מהל' מקוראות דטבח שנמצא דם על בגדו דוקא אינו חוצץ משמע דעל בשרו דודאי חוצץ. וצ"ל דלא דמי למי שאומנתו צעב הוי ירדיו בצבועת דאינו חוצץ משום דלא מאיס כל כך, משא"כ בהוי דמאיס ועל בשרם מקפידים אף שאומנתו בכך מ"מ בשהה שאין עוסקין בה מקפדין וצ"כ שם דם שבבשרו כי הדים נפשו של אדם קצה בה. וכן משפעות הרא"ש פ' היתונקת והרשב"א בתי"ה הובא בב"י ליד"י סי' קצ"ח דדוקא בבגדו לא הוי חוציצה בטבח. ואף שהרא"ש בפי' כ"ה כתב וז"ל ותנא נמי ורבב על שבור חוצץ ואם מוכר רבב הוא אינו חוצץ ככ"ל, האי על בשרו ס"ס הוא וצ"ל על בגדו וכדאיתא להדיא בש"ס בכל הפסרים שביריטו, וכן הוא בתשובת הרמב"ם סי' קכ"ד אלא שבלשון השואל לא קיט' אלא הלשון פסיר, ושם כ' בשם מוה"י דמקוראות ושם לא תני כלל האי מוה"י ע"ש. והמ"א בא"ח סי' קס"א ס"ק ד' לפי שנמשך אחר לשון הרא"ש פ' כ"ה שהובא בב"י שם כתב שם וז"ל ואם הוא טבח ומוכר שומן ויש דם ושומן על ידו מבטיא בפ"א דבוחים, ולא עיין בש"ס גופא דהתם לא קאמר רק כנמצא בבגדו (דאף אם תוצה לזהוק ולומר דרעיתיהו דגופו ורבדו שוים אף שהוא נגד משפעות הסוגיא ורוב הפוסקים שכתבתי מ"מ סוגיא זו דפסחים ורובוחים הוא רשבח הוא לבני אהרן לא משמע כן). גם מ"ש עוד המ"א שם וז"ל ולא איפשטא וצ"ל דבטבילת גדה אולינן לחומרעא ככ"ל, וזה אינו כיון דמיטעו שאינו מקפיד עליו חוצץ מטעם גזירה אטו רובו המקפיד עליו בדרבנן אולינן

- דמקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין לקטן:

ויקרא ז, לג. וזהוהתר (צצ. דר"ה) צ"ל פסוק זה.

והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליהודא לבתן החרק את דם השלמים לו ידחה: ויקרא ז, יד

מוסף רש"י

רבב. הוא דבר מאוס כגון תבל ושומן ודבנך כנגדיה ומחלקין (סוטה סח.) מוה"י. טבול יום. דשקן ודמה והשאר טומאות: ומחוסר כפורים. זו ומוטע שטנלו והעריב שמשן ולא יחילו כפרתן: אורן. כל זמן שלא נקבר המת (לעיל סו:)

שינויי גוסהאות

א) בנתיבי ונ"ש נגע: ב) כתי"ל טעף א"ל רב אחא מדיפתא: ג) מומין קבועין בין בעלי מומין עוברין לל"ל (י"ש"ח): ד) מל"ל שגמרי לבתן החרק את דם השלמים לו יחיה. וכן משמע בגמרא (דף קב ע"ב.) ואס"י מלאכי כן בתוס' (דף קב) [נדפוס] שלו דף טז ע"א) (ש"ח): ח) תליא מילתא (ש"ח): י) לאמילא אלא (בב"ש לול) מיתורא או: ג) לול ותנת המה"ה נחתק (ש"ח): יב) וכו'ו צריש: ט) דהבא וגזירה לל"ל והשתא נחתק (ש"ח): יג) וניסת צ"ק לעצמות הוא ולו יחיה והשתא נחתק: יד) דמייתי התם מתינת דהאשה שוים ב' (שפ"ב): יא) ואוכל בקדשים לערב (ש"ח): יב) צ"ל דתנן פרק חומרי הקדוש האונן בו: כ"ל' והשתא נחתק (ש"ח): יג) לקדש אבא לא לתרומה ומשמע טבילה אין הערב שמש לא דבה"ג דיוק היהל כל מעות שבשופר: יד) כיפורים נמי הא כ"ל' (ש"ח): טו) צ"ל דהא (ש"ח): ופע"י צריש: דכלהו ובפ"מ הא צריך. ופי' שה' כחול צריך הערב שם עיין דלי אפשר להשעמם צו ציוס הוי כמתקן וממין מריט לתול. ועיין בליק: יז) כהנים עומדין משם עד כו' לל"ל וצ"ה (והר"ב): יח) צ"ל התמיד (שפ"ב):

מסורת הש"ס

(א) מוסף וזבחם פי"ה ה"ב ויזמא יג: ורש"י עג. [מור"ק דף:] ב"ק קי. הוריות יב: ירוש' סנהדרין פ"ב ה"א, הוריות פ"ג ה"ג, (ג) מגילה כ"א, ירוש' מגילה פ"ג ה"א, (ד) מגילה כ. פ"ט, (ה) מגילה כ. פ"ט מוסף' טהרות פ"ח ה"ט, (ו) לעיל טז, (ז) מגילה כ"א, (ח) ועי' בתוס' מגילה כ: דמבוארים דבריהם טפ"ה, (ט) שו"ך לדה"צ: בבבתי"א צ"ק, (י) לקמן קב:

שינויי גוסמאות

[א] צ"ל אוכל (ש"ס:); [ב] כצ"ל נוסף בר אשי אמר אבה הוא דבר בעיזרן שלשה ירוביה היו אומר זה בעל מום אכזר לרבות טבול יום ומחוסר כפורים ואזנן שם טומאה אחת היא: [ג] מיתות לא שנת נתמק (ש"ס:צ"ק: [ד] נ"ל מה לי טהור או דלמא ר' (כ"י:); [ה] כצ"ל כהן טמא: [ו] כצמח"ס ושמ"י כהן המזוטא: [ז] אלא ל"ק כליל (ש"ס:צ"ק: וכ"ג דש"ס), ועי' להלן אמת לר: [ח] אי אסח דעתיה האת שלישי ושביעי כו' (נ"כ) [יבואה:] [ט] נמי בעי רעד אפילו לתרומה כליל (צ"ק:); [י] נ"ל כתיב: [כ"ב] וביה בתרגום: [יא] דמבדו הא כליל (ש"ס:); [יב] מינת לחיטוי נתמק (ש"ס:); [יג] כצמח"ס ור"י את: [יד] ואמר ולא יחלל שהעובדה שיעבוד איהו וכו' (כתב"י וש"ס); [טו] לערב (כתב"י וש"ס); [טז] הלכך הא דמיתות דהיא כו' טבילה בראש (כ"י:); [יז] טבילה בראש כו' הדין (שכתב"י:); [יח] צ"ל לערב (שכתב"י:); [יט] ואלא אגבית (כתב"י); [י] הילכך לא אסח דעתיה ושיבויא וכו' (ש"ס ובתנ"י:); [כ] כן גירס' כה"ג, ועי' לע"פ ש"ל שגמר מתמורה חס"ה ח"ט טבילה לתרומה כיון שא"י חלל פסול דרבנן, ונלפידות לא אמי שפי' מיתב וכו' וכן: [כא] וליק ורש"י יג' מיתב לא: [כב] מושה חשש טומאה כליל (שכתב"י: [כג] צ"ל וגורמא (ש"ס); [כד] ויכ"נ מהמ"מ שם: [כז] צ"ל הריבא ומיתב להבעיט ונתמק (ש"ס:צ"ק:); [כח] נל"ל דבבדי (באה"מ:); [כט] צ"ל דהמקריב (ש"ס:); [ל] צ"ל ומהמקריב (ש"ס:); [לא] צ"ל מניין לרבות (ש"ס:); [לב] אוכלים (ש"ס:); [לג] אי אסח דעתיה שמיני וכו' נל"ל (צ"ס:); [לד] צ"ל חילוקי משני אינו חולק ואבתי חילוקי ליה מבטעל מום כדפרקי' בסמוך ומשני צריכי קרא, ועי' מנפ' שהקשו לפני הבהמה לא היה לזרך למפ' למנות כדריש א"ל כלל דלן כהס שזם מידות א' חוספת, ועי' בלח' שפתי': [לה] מלאן ואלין דכריש' קמי' כהנה, ועי' בהס' ח"ל בלח' שלפני', ובח"י משמע דמוקף חס"ה ועד קושיה' ועי' טעמ' וקד' דמקריב' הגיר' שלנו: [לו] נ"ל חיפוק ליה כו' כדפרושיט בסמוך (גליון:); [לז] צ"ל הגיה' (ש"ס:); [לח] כתיב' כ' דעיקר כוונתם לשלל גי' רש"י דגירוי' אומא' ופליגי בלח' דכדיו, אבל בשמ' מיוקן לשון הסוף דל"ג הגיה' מתח' מיתב ה"י: [לח] מיתב בקדשים נתמק, וי"ל בכל אדם (שכתב"י, ב"ש:); [לז] הנוסח' שבגזעניים הוא מנב"ה, ויבד"ו ליהל, ומתח' זה איתא הגיה' ומו' לא, ובשמי"כ וצ"ש הגי' הגיה' [ולכלן לפני ואי"ת כו' טקס שם עד כאן הגה"ה], ולפניו הוסף' גרסי' כרש"י ולא חז' רק לפירש, ועי' ח"י' בלוקר, וזרקסת צ"ק חז"ה שמשו ורא' דנקט אונן דאונן אסור וכו': [לח] שנעשה גופו שני וכו' כליל (ש"ס:); [לח] כצ"ש ויכ"י ו' כחוב בתהילתו מנסה טהרות [פס"ה מ"ב בסופם]:

משמרה כולה

לא זרקו את הדם אלא אחד זרק ע"י כולן וכולן חולקין ואוכלין: קטן. פסול לעבודה דנפקא לן מאיש מזרעך לדורותם בהכל שזמטין (חולין דף כד:); ^(ג) כסיפא וצקדשים אוכל דאמרין במנחות (דף עג.) איש כאחי איש חולק ואין קטן חולק ומדמעטי ליה מחלוקה מכלל דאכלי ועוד כל זכר

כתיב: **יחלקנה**, ומהכא נפקא לן מתני' דקמני טבול יוס אינו חולק: **כל זכר כהנים יאכל לרבות צעל מוס**, ולקמן מוקמין לה בצפקין (דף קג.) דלחלוקה רבייה דאי לאכילה לא אכטריך דהא כהדיא כתיב ביה (ויקרא כא) ומן הקדשים יאכל: **שכן אוכל כדכתיב ומן הקדשים יאכל: דלאורסא חוי**, לעבודה כגון הקטר חלנים: **רז יוסף אחר**, לרבות טבול יוס לחלוקה לא מצינת אמרת הא ^(א) אוקימנא מאי יאכלנה יחלקנה כו': **ראוי לאכילה**, צעל מוס: **כיון ולא חוי**, לעבודה לחיטוי ^(ב) ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא צעל מוס לחודיה מה לי כשהוא טמא וצעל מוס דהא ^(ג) לא קרינא ביה המחטא מעיקרא ופליג השתא נמי **ניפלוג: מקריב אונן**, דכתיב ביה (שם כא) **לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יא' אינו זריך ללאת מן המקדש** כיום מיתת אביו ואמו יד' שעבודתו אינה מחוללת ^(ד) הא אחר הדיוט שלא יא' חילל: **ואינו חולק לאכול צערב** ^(ה), לכשיפטר מאניעות, אלאמא אע"ג דקרינן המחטא אומה לא פליג דעיקר חלוקה באכילה תלי מדלפקה רחמנא בלשון אכילה הלכך ^(ו) מאן דמיימי רליה מצעל מוס קודם טומאה דפליג אע"ג דלין רחוי לחיטוי ומהי'א טעמא בעית לרצוי חף לאחר טומאה לאו רליה היא דבראי לאכילה אע"פ שגמר מתמורה חס"ה ח"ט ולא בראוי לחיטוי וצעל מוס בלא טומאה רחוי לאכילה הוא: **מהו שיתקון לו**, מקרבן יצבור לאכול לערב, וצברקן יצבור שהקריבויכו טהורים קא מיציעא ליה אי פלגי' מיניה להאי טמא הוא'ל ורחוי לחיטוי דקרנן צבור דוחה טומאה: **או דלמא רחוי לאכילה**, **צעין**, אבל צהקריבויכו טמאין לא מיציען לן שהרי אינו נאכל דק"ל כצ"כ

זולין (פסחים דף עו:) קרבנות יצבור באין בטומאה אבל אין נאכלין: (א) מתני' דקמני אונן נוגע בשטבול לאניעותו זו כיוס ודך טבילה לא בעיא הערב שמש דמעלה דרבנן צעלמא היא: **אונן שעצל**, זו כיוס דאניעות צזיר מחד יומא לימא דכתיב ואחריתם כיוס מר צמ"ק (דף כ"א:); ה"ג **אלא לא קשיא הא דאסח דעסיה כו'**, היא' דחומר בקדש ^(א) דמלכריך ליה טבילה יו: **בדאסח דעסיה**, משמירת גופו מפני שהוא אסור בקדשים לבו כיוס: **טעמא מת**, מטומאת מת: **טעמא שרץ**, מטומאת שרץ: **ועוד לתרומה נמי**, ליצעי טבילה אלאמא תנן התם צריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה: ה"ג **באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא מדבר הפוסלני**, ומדבר ^(א) המטמאני טומאה דלורייתא דבעיא הערב שמש: **הפוסלני**, לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעי הערב שמש ^(ב) וכן לגבי תרומה באומר [לא] ^(ב) נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה, ושינויא דחיקא הוא ולא מיתוסק במסקנא הכי: מגריפה

דאסח דעתיה כו', היסח הדעת פוסל בקדשים ^(א) והא דנקט אונן משום דרגיל לאסוסי דעמיה לפי שאינו יכול לאכול: **מדברת המטמאני**, טומאה דלורייתא דבעיא הערב שמש ולא מדבר הפוסלני לאכילת קדשים מדרבנן דלא בעיא הערב שמש ^(א) ונראה דה"ג באומר לא נשמרתי מדבר הפוסלני מותר אפילו [צו] כיוס כדלמרינן זרות אמרתי לך ולא אניעות ולכך שמר עממו מדבר הפוסלו לקודש ולתרומה ואי"מ מאי יהוה אומה טומאה דקאמר דטמא צה לקודש אבל לא לתרומה דקמני' דחגיגה (דף כ:); צריכין טבילה לקודש אבל לא לתרומה ומפרש ה"ר חיים כגון דאכל ככר שלישי של תרומה שגופו ^(א) שני * לקדש אבל לא לתרומה כדלמר בפרק שני דחולין (דף ג:); ובסמוך ליכא לפרושי הכי גבי (כלי) [לצין] על הסל ולא על המגריפה טמאה לפסול קודש ואינה פוסלת פירות תרומה שצסל דככר אינו פוסל כלי

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

בפסחים צפ' אלו דברים (דף ע.) סכין שנמלא צי"ד שוחט צה מיד צי"ג שונה ומטביל פי' בנמלא חוץ לירושלים דלא גזרו על ספק כלים הנמנאים צירושלים כדלמר צפ"ק דפסחים (דף יט:); וצי"ד שוחט צה מיד דמסתמא הטבילוהו מאתמול כדי שיהא לו הערב שמש ולא חיישין שמא נטמא בטומאה דרבנן דלא צעי הערב שמש ולא חש להטביל עד יי"ד ועדיין לא הטביל היינו משום דכיון דהחזק להטביל צי"ג משום טומאה דלורייתא לא חיישין שמא נטמא אחר כך בשום טומאה ועוד כשגזרו על ספק כלים הנמנאים משום חשש טומאה דלורייתא גזרו ולא משום ^(א) טומאה דרבנן ומיהו יש טומאה דרבנן דבעיא הערב שמש כדלשכתן בפסחים צסוק האשה (דף כג.) כל הפורש מן הערלה כפורש מן הקצר דבעי האה שלישי ושציעי וכ"ש הערב שמש והיה'א דרבי ישמעאל בן קמחית בפרק הוילאו לו (יומא מז.) שנתה צינורא דהגמון על צגדו (צנורא ^(ב) דערצי) ונכנסו אחיו ושימשו תחתיו אע"ג דטומאת עכו"ם דרבנן צעיא הערב שמש ובי היא' דחומר בקודש (מגילה דף כג.) דשפופרת שחטכה לתטאת ר' יהושע אומר יטמא ויטביל ופריך דחטכה מאן אי דחטכה עס חצר ל"ל טבילה ואי דחטכה עס הארץ בזה נימא רבי יהושע יטמא ויטביל משמע כהדיא דטומאת עס הארץ צעיא הערב שמש והיה'א דכהן השורף את הפרה שהיו אחיו הכהנים סומכין ידיהן עליו כדי לטמאותו לעשות להכעיס ^(ב) ללדוקיס שהיו אומרים צמעורי צה שמה היתה נעשית ובצדי דבי אוחלי קודש מדרש לתטאת ומשמע דבעי הערב שמש ^(ג): **אינו חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב**, ר"מ ל"ג ליה משום דבגמ' (לקמן דף קג:); דנינא דר"א צ"ש דריש ליה מקרא אחרנא מדכתיב הוורק את דם השלמים והאי קודש דמקריב ^(א) אתח' לכהן שאינו מורה צעודה כדרשין בחולין צפ' הזרוע (דף קלג:); כדפירש צקונטרס בגמ' לת"ק דלצא שאלו ומיהו י"ל דכולה מילתא דרשין מקרא דהמקריב דמואת החלצ דרשין כהן שאינו מורה צעודה והמקריב ^(ב) דרשין שיהא טהור צשעת זריקה ושמא הנך מרי קראי צריכי חד לזריקה וחד לקבלה דהמקריב משמע קבלה כדרשין צפ"ק (לעיל יג.) והקריצו זו קבלת הדם ומיהו מדקאמר התם בחולין ובהקומץ רצה (מנחות דף יט:); לרבות ^(א) הקצלות וההאזות משמע דלכמי לא ייעינן קבלה: והרי קטן דאין ראוי לחיטוי ואוב"ב.

גב' מנא הני מילי אמר ר"ל דאמר קרא **יכהן המחטא אותה יאכלנה כהן המחטא יאכל ^(א)** שאינו מחטא אינו אוכל וכללא הוא והרי משמרה כולה דאין מחטאין ואוכלין ראוי לחיטוי קאמרינן הרי קטן דאינו ראוי לחיטוי ואוכל אלא מאי יאכלנה יחלקנה ^(א)ראוי לחיטוי חולק שאינו ראוי לחיטוי אינו חולק הרי בעל מום דאינו ראוי לחיטוי וחולק ^(ב)בעל מום רחמנא רבייה ^(ב)כל זכר בכהנים לרבות בעל מום ואימא כל זכר לרבות טבול יום מסתברא בעל מום ה"ל לרבווי שכן אוכל אדרבה טבול יום הוה ליה לרבווי דלאורתא מיחזא חוי השתא מיהא הא לא חוי רב יוסף אמר מכדי מאי יאכלנה יחלקנה לכתוב רחמנא יחלקנה מאי יאכלנה ש"מ ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק ^(ב)בעי ר"ל בעל מום והוא טמא מהו שיחלקו לו כיון דלא חוי ורחמנא רבייה לא ^(ג) שגא ^(ה) מה לי טמא מה לי ^(ד) בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבה ת"ש ^(א)כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ דראוי לאכילה בעינן ש"מ בעי רב אושעיא טמא ^(א) בקרבנות ציבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחטא ^(א) אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דלמא ראוי לאכילה חולק שאין ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ דראוי לאכילה בעינן ש"מ אונן נוגע ואינו מקריב כו': אונן נוגע ורמינהי ^(ב) אונן ומחוסר כיפורים יצריבין מביילה לקודש א"ר אמי א"ר יוחנן לא קשיא כאן בשטבול כאן בשלא טבול ובי טבול מאי הוי הא הדרא עליה אניעות דאמר רבה בר רב הונא אונן שטבול אניעותו חוזרת עליו ל"ק ^(א) הא דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח ^(א) הדעת שלישי ושביעי בעי ^(א) דא"ר יוסמאי ברבי מתון א"ר יוחנן ^(א)היסח הדעת צריך הואה שלישי ושביעי לא קשיא הא דאסח דעתיה מתמא שרץ טמא שרץ מועלייא הוא הערב שמש בעי ^(ב) ועוד אפילו תרומה נמי ד"א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נטירותא לפלגא אין והתניא ^(א)עודהו הסל על ראשו ^(א)

(א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא מה לי בעל מום ומה לי צעל מוס והוא טמא או דלמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בסופיה וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל הס"ד ואח"כ מ"ה יחלקנה וכו' חולק הס"ד ואח"כ מ"ה לרבות: (א) ר"ה או דלמא חוי אין נאכלין הס"ד ואח"כ מ"ה כאן בשטבול מתני' דקמני: (א) גב' לא שגא

צמי:

עין משפט
נר מצוה

בזו א ב מיי פרק יג מהלכות שמיטתו משפט ומשכב הלי

יו

בזו ג מיי פירא מהלכות אבות הטומאה הלכה יא:
יז ד מיי פיו מהלכות קרבן פסח הלכה ט ופי"ב מהל' ביאת מקדש הלכה י:
יה ה מיי פיו מהלכות קרבן פסח הלכה ד:
יב וז מיי שם הלכה ט:
כ ח מיי פ"ב מהלכות ביאת מקדש הלכה ט ופי"ו מהל' קרבן פסח הלכה ט:
כא טי מיי פ"ב מהל' ביאת מקדש הלכה יא:

תורה אור השלם

- ראם ובזי שקלימס קורבנו אם מן הדבקר הוא מקריב אם קרב אם נקבה תמיים קורבנו לפני ידוקה, ויקרא ג, א

מוסף רש"י

ומגריפה. בלי כזול הוא שקרינן וודי"ל שגורפין בו אפר הכירה וגם כבדילין בו תאנים המדבקות וזו (תרגיג ב.) אין כלי מטמא כלי. אין כל שאינו אב הטומאה מטמא כלים (ברכות ב.) מדבר המטמאה. היותו לה טומאה לעמא תאנים: מדבר הפוסלה. מלששמשאם זה טהרות למחילה, אי נמי נפקא מינה לאוכל הדגון זה נשוא פסול למחילה ומכל מקום אם נגעה בטהרות אינה פוסלתן (תרגיג שם) אסור לאכרלי. בתרומה (חולין גה.) אונן טובל ואוכל את פסחיו לערב. ואפי"ש שערין לא נקבה, דאין אניעות מן הכירה אלא ביום, שאנחנו ויקרא י) הן היום מקרינו, ואני פסח לא העמידו היום, יום אכור לילה מותר, ועטילה בעי וזו חלחל מירא מעלות דחומר בקודש (תרגיג שם) דאיון והמחוסר כפורים דריבין טעילה לקודש, מותין שנאמר עד כשכיו קדשים אנריכיהו רבנן טעילה, ואפי"ש שמחוסר כפורים טבל אמתו, אבל לא יאכל אונן לערב בשאר קדשים, דאיקור אניעות לילה מדרבנן, ולגבי פסח לא העמידו דבריון במקום כרת (פסחים צא.) אניעות חלה מדרבנן. אפי"ש שהיה ליל יום המיתה ואמריא אניעות מאורייתא דכסוי לא אכלתי מאורי ממנו (דברים יז) ופחות מיום אחד אינו אניעות דילפי רבנן מואחזקיה כיום מר, קסבר ר"ג אין לילה של אחריו עם היום אלא מדרבנן הוא משאר ימי הליל (ברכות סה.) כשהוא שלם. דבשמו, ששמו יחזקת עליו (חוליק סה.) שלמי פסח. היינו מניגד די נניסין (שאן) [שאן] הימה פטורם הפסח מרובות מניסין עמו שלמים כדי שישלח פסח עם השועב (תוחות פג.) מכות"י: אי: כשלא קרב מזמנו שאבד ומתפרס כחור הוא נעשה שלמים, כדנפקא לן בפסחים (נה.) (ה.)

שיטה מקובצת

תוב' (מנח' הקודש) ד"ה מדבר המטמאני כו'. אי נמי כנגדי אוכלי תרומה דמדרס לקדש. ר"ב (ז) וכתוב בתום חלוטיות, ולא ימי כולן דבכל ימי גוויי תרומה חל להשמיטע דבעי טעילה לקדש אבל לא לתרומה. ור"ל דלא נקטיה אלא משום דאון אין גיגל ליהר מדבר הפוסל לקדש לבו ביום כיון דכלהו איז חזי אוכל בקדש ובלילה יזה מותר דלא בעי הערב שמש, אבל לתרומה הוא מותר בו בדאמרינן כיצמות הוא (פ"ג וזרת אחריו) ון ולא ענינא, כגיל ליהר מדבר הפוסל לתרומה (בייש):

ואי משקין דמטמו כלי גזירה משום לתרומה נמי ואי משקין שנגעו לטבול יום דאינו תחלה אלא לקדש כדחנן (פכה מ"ח מ"ו) כל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות תחילה חוץ מטבול יום א"כ אפילו קדש נמי לא מטמא רק לפסול כדאיחא

במעילה ריש פ' חטאת העוף (דף ט.

וא"כ לא יטמאו המגריפה לפסול קדש דטמאה משמע לעשות פסול אחרי כן מדלא קאמר מגריפה פסולה כדי כה' אמרינן פ"ק דפסחים (דף כ.) גבי הבשר טמא למאי אי למנות ראשון ושני בחצית הקדש תפשוט דבעי ר"ל צריך של מנחות כו' לכך נראה לפרש דמשכחת לה צמעת לעת צננדה דלחמינן פ"ק דנדה (דף ו.) לקודש אבל לא לתרומה א"נ צנגדי תרומה בן דמדרס לקודש והא דאמר ולא שמרמיה מדבר הפוסלה אפי"פ ששטמאה בן לקדש כל דבר שאינו כה'ועשה שלישי ועושה) אחרי כן לקדש קרי פוסלה כמו שלישי של כה' חולין: ה"ג ה"ג באכילה עבוד רבנן מעלה. פירש בקונטרס והא דתנן אונן לרץ טעילה אכילה תנן אבל נוגע א"ל לטבול והשתא לא קאי שניויא דרבי יוחנן ונראה דאפשר לקיימו דלעולם מתני' בשטבול וההיא דחגיגה גדלא טבל אבל הא דאמר אונן שטבול דאמינותו חוזרת עליו היינו באכילה ופ"ה עיקר: **אונן טובל ואוכל פסחו לערב אב"ר בקדשים.** משנה היא

ר"א בקדשים. משנה היא בפסחים בפרק האשה (דף טא:) ול"ג מחוסר כיפורים דאוןן דוקא הוא דלא אכל בקדשים לערב משום אניעות לילה אבל מחוסר כיפורים כיון שהציב כפרתו וטבל למה לא יאכל: **אמר רב חסדא פסח בדי נסביה.** במסנקא (דף ק:) משיי ט' כאן קודם ששחטו חרקו עליו כאן לאחר ששחטו חרקו עליו דהיא לא לא יציא פסחו כשמת קודם ששחטו חרקו עליו וההיא דטובל אוכל לערב כשמת לאחר ששחטו חרקו עליו אבל הנך אמוראי לא צעו לשנויי הכי משום דקסברי אכילה לא מעכבא וכיון דלא מעכבא אמאי דחיא אכילתה אניעות לילה דרבנן טפי משאר קדשים **אבל היכא דמת קודם ששחטו אף על גב דאכילה לא מעכבת אי לא שרית לאוכלו לא מיייתא יש לתמוה דמשמע דשרי ר"ש לשחוט ולזרוק אחר שמת לו מת משום דאניעות לילה דרבנן והלא אניעות יום דאורייתא וול אכילה מהכא מ"מ הקרבה ביום אסור בחטאת כה' עולה ואשם דאסור להציא כשהוא אונן מדכתבי קרבנו כל ששמו קרבן וכי תימא משום דאחי עשה דפסק א' ודחי עשה דאניעות דכשהוא שלם מציא ט' א"כ היכי דייק מינה אניעות לילה מדרבנן אפילו היא דאורייתא דחיא ומתוך פ' הקונטרס משמע דסבר השמא דכולה אסמכתא**

פסח לא צא אלא לאכילה
כדחנן (פסחים דף עו:) **פסח הצא בטומאה נאכל בטומאה שעיקרו לא צא אלא לאכילה הלכך לא חיישינן ביה לאניעות בזמן יד' הקרבה אלא בזמן יד' אכילה ואף על גב דאכילה לא מעכבת כה':**

פסח לא צא אלא לאכילה
כדחנן (פסחים דף עו:) **פסח הצא בטומאה נאכל בטומאה שעיקרו לא צא אלא לאכילה הלכך לא חיישינן ביה לאניעות בזמן יד' הקרבה אלא בזמן יד' אכילה ואף על גב דאכילה לא מעכבת כה':**

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

מגריפה. כלי כזול הוא וראשו רחב ומצדילים בו גרוגרות הנדבקות זו בזו: **לני על הסל** לשומרו: **מדבר המטמאה.** אב הטומאה ששטמא כלי וכן מטומאות דרבנן המטמאות אותה לטמא חולין ותרומה מדרבנן יד' ולא מדבר הפוסלה. לחולין ולתרומה ומיהו טמאה היא

להשתמש בה **קדשים: איגגל מילחא.** הא דרמינהו לעיל מתני' דאוןן טו' דאיצעי לך לשנויי עלה הנך שינויי דמקי: **של תרומה.** עממה וכי"ש שלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה: **מותר ליגע.** בתרומה דאינו נעשה גופו אלא שלישי כמו המאכל שאכל ואסור לאכול תרומה אבל מותר ליגע. אלמא מעלות עבוד רבנן באכילה דליתנהו צנניעה וגבי אונן נמי הא דתנן ט' אונן לרץ טעילה באכילה תנן אבל נוגע אין לרץ לטבול: **כי מומיני** יוש. אם זימנו חזירו כהן לאכול עמו לערב כחלקו בקדשים אוכל: **ורמינאו אונן טובל ואוכל פסחו טו'.** משנה היא בפסחים (דף טא:) ולא גרסינן בה מחוסר כיפורים דאינו לרץ להמתין לערב אלא מציא כפרתו וטובל ואוכל בקדשים: **טובל.** כדחנן ט' אונן לרץ טעילה לקדש: **ואוכל פסחו לערב אבל לא בקדשים.** מפרש לה בפסחים (דף צג.) קסבר אניעות לילה דרבנן ואניעות דאורייתא חד יומא הוא כדכתבי ואחריתה כיום מר (עמוס ח) וגבי פסח לא העמידו דבריהם במקום כרת גבי קדשים העמידו דבריהם במקום עשה דאכילת קדשים דלחמינן יו': **כלא פסח.** מתני' דקמני אינו חולק ואי מומיני ליה לאכילת קדשים אוכל כלילי פסחים קאי דמגו דשרו יד' רבנן אכילת פסחים שרו ליה נמי שאר קדשים יד':

והא דקמני אבל לא בקדשים אשאר ימום השנה קאי. והאי ב' אבל לא בקדשים לאו אלילי פסחים קמהדר ואפי"ג דעליה קאי אלא אבל לא בקדשים של כל השנה והי"ק טובל ואוכל פסחו צנערד וה"ה לכל הקדשים באותו לילה אבל לא בקדשים של שאר ימות השנה: **רב אסי אמר.** אירי ואירי כלילי פסחים ולא קשיא ההיא דפסחים שמת צי"ד וקברו צי"ד הלכך פסחא אוכל אבל לא בקדשים דלניעות לילה דיום מיתה דרבנן: **ומסני' כשמת צי"ג וקברו צי"ד.** דיום קבורה גופיה דרבנן ולילו לא תפיס אפילו מדרבנן: **מאן סנא.** דתנא להך דפסחים דאית ליה אניעות ליל יום מיתה דרבנן: **מדברי תורה.** לקמן ק:) יליף לה רבי יהודה צשמעתין מאניעות דאהרן וצניו: **דע ששרי אונן כו'. ואי דאורייתא פסח נמי לא ליכול:** **נאכלם צשמה.** יואל זה ידי חובת צשמה כא' דכתבי בה ששמה וצבת שלמים ואכלת שם ושמתה **שאינן צאיין על חטא.** הלכך כשלמים **דמי: פ"ל וצת.** ט' אם כה' וצח שלמים קרבנו: **והעוים.** המתנדב עוים מציא קרבן עמהן: **קסני מיהא פסח.** דבשלמא כוליה איכא למימר מדרבנן וקרא אסמכתא צעלמא אלא פסח קשיא חדלעיל דתנא טובל ואוכל פסחו יד': **שלמי פסח.** ט' חגיגת י"ד כשהצורה מרובה: **לא**

דמי: פ"ל וצת. ט' אם כה' וצח שלמים קרבנו: **והעוים.** המתנדב עוים מציא קרבן עמהן: **קסני מיהא פסח.** דבשלמא כוליה איכא למימר מדרבנן וקרא אסמכתא צעלמא אלא פסח קשיא חדלעיל דתנא טובל ואוכל פסחו יד': **שלמי פסח.** ט' חגיגת י"ד כשהצורה מרובה: **לא**

כחטאת (ש"מ, ציור ורשי"ט): לכן דפסח דחמרי דחיי (ש"מ): (יד') צ"ל לזמן (ש"מ, ב"ש): (לה) צש"מ וכי"ש נוסף מכל מקום חזי [צש"מ הוי כגר' בעיות] לאכילה בעי, וכענין צמ"ג וע"ש, כי"א מ"מ אם לא היה ראוי לאכילה גרע (גמיון), ועי' צ"ק:

לכן לכאורה דברים דלהלן אינם נכונים על דברי המוס' כהן אלא על המוס' צע"א ד"ה מדבר או על מחילת הדיבור שאחריו עיי"ש, אבל בצי"ש איין על דבריהם כהן, ועי'ש:

מסורת הש"ס

(א) חגיגה כ. (ע"ש), (ג) חולין לה. ירושלמי חגיגה פ"ג ה"ב, (א) פסחים טא: ירושי' פסחים פ"ח ה"ח סנהדרין פ"ב סה"א, (ג) הוריות פ"ג סה"ג, (ד) (ג)רסות טו: ושי"ת ת"כ שמיני פ"ב ה"א, ירושי' ירושי' שם, (ס) [פסחים טא:], (ז) מ"ק טו:, (ז) יר"ה ה. ושי"ת, (ח) חגיגה כא,, (ט) מנחות מז., (י) ויקרא ג א, (ס) פסחים טט:, (י) עיר רש"ק.

גליון הש"ס

גמ' איירי דאכיל פסח. עיי' חגיגה דף קה ע"ב וצטורי אכן שם ד"ה ממנהימן אפסח:

שינויי נוסחאות

[א] כי"א יוחנן (גמיון) וביה בבוריון: [ב] תרומה עצמה אסור לכלי (ש"מ). וכי"ה כרש"י, והפסח הקודש שם ל"ל אחר מיבת עצמה (דקיס): [ג] צש"מ וקלט כמ"י נוסף הבא נמי באכילה עבוד רבנן מעלה בנגיעה לא עבוד רבנן מעלה: [ד] כי"א לא אכיל ומאי (גמיון). ובכ"ל בשאר ימות השנה לא ומאי ובר': [ה] כי"א נוסף מת לו מת בארבעה עשר וקברו בארבעה עשר יום מיתה תפיס לילי מדרבנן מת לו מת בשלישה עשר וקברו בארבעה עשר יום קבורה ובר' (ש"מ): [ו] כי"א אפילו מדרבנן (גמיון): [ז] תנא דאמר אניות (ש"מ): [ח] אמר אינה מדברי תורה. כי"ה ככל כמתי' ודפי' היטנים (דקיס): ולמינו עפ"י כה"ן: [ט] כי"א אפילו (ש"מ): [י] על חטא כשלמים ל"ל (צ"ס). ומכ"ס כלפינו, וכי"מ כש"י: [יא] כי"א פסח נסביה (בי"צ). וכי"ה כפי' המיוחס לגי"מ, ע"ש [א] כי"א אפילו מדרבנן ונתא שלמים הבאין מחמת פסח (ש"מ): וכן הסדר הישר (דקיס): [ב] דשרי דאי עד מיבת פסח (ש"מ): תנא דאמרינן נמקח (ש"מ): מיבת מדרבנן (ומתחת הכפולות פכ"ס): [טו] דאון אהרדי דאריצי כ"י כל"ל (ש"מ): [טז] פסחו לערב (ש"מ): [יז] מיבת דאמרינן נמקח (ש"מ) וכת"י: וגי' צ"ק דאכילת קדשים עשה כדאמרינן ואכלו אותם אשר כופר בהם: [יח] דשרי ליה רבנן (כתתי"י ושי"ט): [יט] קדשים והא כ"י הדי"א (ש"מ): [כ] צדקוין ותי"א וכי"פ ומאי. והוא מ"ד דשש (צ"ס). ועי' גלות שלפניו. כי"א מכלאן ועד מינות והי"ק טובל הכל אילו (בא) כי"א ששמה ושלמים כתיב בהו ששמה וכת"י כ"י (בי"ש): [בב] צ"ל אקרי (ש"מ): [בג] ואם (כתתי"י): [בר] פסחו לערב (בי"ח): [בח] דכי האי גונא אמרינן כל"ל (ש"מ) והגרי"ב): [בז] צ"ל אוכלי תרומה (ש"מ): [בז] גד"ו ששטמא: [בח] גד"ו שאינו עושה כלים ועושה ור"ל דשלישי של תרומה נקרא פסח אפי"ש ששטמא לקדש משום דלחי מטמא אלא פוסל. ועי"ע צה"י: [ז] משני רבא כאן (ש"מ): [אז] צ"ל דלא (ש"מ): [אב] צ"ל

מסורת הש"ס

(א) שמחות פ"ד הל' ח-ט סוטה ג. ת"כ אמור פירש א הרי"ב (ז) נדרות יט: מגילה ג נזיר מח: סנהדרין לה, א (סוטה ג.) (ד) [נזיר מח:] ספרי נשא כו, (בבמות ע, ו.) [ונזיר:] נדרות דמו זה כשם הרי"ם מקולי פ"ט, (ו) [נקילו כלן נדביות וע"ש] בתוס' נפסקים ד"ה אתי ועי' רש"ן קן.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דשני לן בדאורייתא (ב) ד"ה וממלי וכו' לעיל אונין איין מביא פסח נמת:

שינויי נוסחאות

[א] בקלת דפויו ג"ח יום קבורה תוספ' לילו מדרבנן א"ל כו (דקדק:) [ב] פסח לעיב אבל כו' כ"ל (ר"ח:) [ג] צ"ל לך (ר"ח:) [ד] ליטמא לה וגבנו כ"ל (ר"ח:) [ה] נמסח שמחות ודחפורו הבדירו וטיטמאוו כו: [ז] כשם שאינו מטמא לאחרת כך אינו מטמא וכו' כ"ל [ח] קטמא אחדרי אלא לאו ש"מ כו' (ברית:) [י] שאם היה ש"מ לו לא לאחותו הוא אדניו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה (ר"ח:) [יא] מינת הכא לימא ככ"ס: [יב] כשמת ביי"ד וקברו ביי"ד כ"ל (ר"ח:) [יג] צ"ל ביום (ר"ח:) [יד] מינת עמו לימא ככ"ס: [טו] ככ"ס אמ' (נמקס) אנינות: [יז] ככ"ס גרים פסחו: ונכסה"י קרבנות: [יח] מינת יארי נמקס (ר"ח:) [יט] דבריו (ר"ח:) [כ] ק"ל לאבני אבל אי ס"ל אכילת פסחים מעכבא אז מצי ר"ש למיסביר אנינות לילה דאורייתא קרבנות: כיון דהל עליו חובת פסח קודם אנינות אכיל פסחו לעיב דאי לא אכיל לא מצי להקריב ומיהו איצ"ג דלא מעכב אכיל (ר"ח:) דעל כרחי' שחיטת לאו אורח ארעא אשתו דבין יושטנו וכו' כ"ל (ר"ח:) [יג] ק"ל לאחותו, ואמרי ואחרי אייתנהו לירושא אחריתא ברישא דביריתא למירשט לאחור לא יטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה ולקמן בשמעתין מיתרי לה, והי"ק סיפא וליאחותו מנ ת"ל הרי שהיה הולך בן, כ"ל אצ"ע למיר לא לאכור אחותו ולא להתיר מת מצוה דהא נפקא לן מירשא דקרא, ונתנו ענין להולך לשחיטת את פסחו ולמול את בנו דמילת וכדיו מעכבתו מלאכול פסח: אמרת לא יטמא. כי הויכ דנזיר אין לו לדחות גזירות מפני טומאת קריובי כך שוחט פסחו אין לו לדחות מפני טומאת קריובי. ואינו יכול לירשט אחרת בניזיר עצמו ולומר הרי שהיה הולך בן יוד לשחיטת את פסחו דאצ"כ מאי רוביה דמבמ"ל לה אדיוסף הכהן דילמא, דהא דקתי אמרת לא יטמא משום גזירות הוא דנזיר אין מטמא לקריובים: לאחותו אינו מטמא. אלאמא אתא וכו' (בתח"י ר"ח:) [כד] פסח באנינות וקס"ד הדגך ביריות תריוורו קתינו בן כ"ל ויהי ככ"י (ר"ח:) [כז] וקס"ד דביריתא דקתיא לא מטמאן אורייתא אילבא דר"ע וכו' (גניקו:) ונכסה"י כלענינו: אמא טעמא (ר"ח:) [כח] כמתי אפילו מת קודם חיותו כן דחתה ליה הוה פסחו דאנינות לא דחתה ליה הוה פסחו כו' (כ"י ר"ח:) [כט] הולך כיון דלאחר חצות הוא וחילא עליה חובת פסח לא דחתיה כו' (ר"ח:) [בת] הוא, ובקודם חצות לא מצינו מוקמי ליה דאצ"כ אפי' למי' טומאה

רשות אמאי לא יטמא אם ירצה הא לא חיילא עליה חובת פסח וכי"מ משום חומרא דפסח אצ"כ מאי איריא ערב פסח אפי' ר' ימים קודם פסח נמי דהא הוא ג' או בעי, והס"י (בתח"י ר"ח:) [ב] צ"ל דחיבא (ר"ח:) [ב] קימת ליה נמקס (ר"ח:) [בח] דאיכתבו (ר"ח:) [בג] ממיעוט דלאמו דדרושין כ"ל (ר"ח:) [ג] ק"ל פסחו ולמול את בנו אצ"ע למיר נתנו ענין לכל מי שהולך לשחיטת את פסחו ולמול את בנו (שבת:) [וג] וז' לא מיייר נזיר כלל אלא נעשה פסח גרדא וכסה"י שמו הנוס', וכן פרש"י בנדרות, ועי' גמ' רח"ש שם שהיה לפניו כן גי' בפרש"י הנה, [וינעלא ימינו נעשות נוס'] וזו היתה המשך א' עס נוס' פרש"י שלפנינו: [לא] בבחו דנזיר כ"ל (ר"ח:) [לב] רי"ל כן מונח בקלת פירש"י (גריד:) [ולמה מש"כ כחול ל: [לג] בבחו גדול דנזיר כ"ל (ר"ח:) [לד] הני שלפנינו הוי מנזה"י וע"י דמפרש סיוטא דסו"ה למעט כנשא ו' במחלתא"ס סה"ג הוי הולך לשחוט וכו', כי הוי דמי כשאר נבות, ועי' ח"י דלפ"י לא ימיעט מה שמכחו חז"י דמעיקרא מני הקל יותר, וטע' דז"ו ה"ל למנחיה בירשא קודם בה"ג כמו כהן הדיוט דמי בירשא כו'. ועי' סו"ק, וכן כנ"ג ומנל"י כ' שהיה בני הכנסת: [לה] צ"ל הדיוט דנזיר ואצ"כ כו' (ר"ח:) [לו] צ"ל ופסח (שבת:)

לא קשיא. דר"ש אדר"ש הא דקמני הכא א' אונן לא מייתי פסח כשמת יווקברו צי"ד דיוס מיתה דאורייתא ותפיס לילו מדאורייתא כדיליף ליה רבי יהודה לקמן [וע"פ] והא דקמני לעיל אוכל פסחו בשמת צי"ג וקברו צי"ד דיוס קבורה גופיה דרבנן ולא תפיס לילו אלא מדרבנן

ורומיא דתריט מתני' קמיימא משני לה רב מרי אידי ואידי יוס א' קבורה וכאן בפסח וכאן בשאר ימות השנה כדשינין לה מעיקרא ומאי אכל כל בקדשים אכל לא בקדשים של לא השנה כולה: הכי גרס' לא תפיס לילו **עמו** א' **אלא מדרבנן**: **אמינא** לך **אנינות** א' **יוס מיסה דאורייתא**. דהא מאנינות דאחרן מייתי לה לקמן והתם **יוס מיתה** הוא: והא **מסדרס** **יוס קבורה**. דהוא גופיה מדרבנן והתם מודינא: **אזני אמר**. אידי ואידי **ביוס מיתה** ולעולם אנינות לילה לר"ש דרבנן ודקמני בצרייתא פסח אינו בא צאנינות כשמת קודם חלות דרחמנא דחייא מהאי קרא דדרשינן כשהוא שלם הוא מציא ולא כשהוא אונן ודקמני בפסחים טובל ואוכל פסחו אלמא מייתי ליה אונן כשמת אחר חלות דקדמה חובת שחיטת פסח לאנינות ותו לא דמיא על אנינות מלשלא קרבנו ד' ומיהו ע"ל כרחק ש"מ אנינות לילה דרבנן דאי מדאורייתא הוי האי א' לא הוה אכיל נהי א' דקדמה חובת שחיטה לאנינות אבל חובת אכילה לא דקמה ליה ואכילת פסחים לא מעכבא לאצ"י א' אלא משום דאנינות לילה דרבנן וחס לא העמידו דכריהס צמקוס כרת דילמלא ממננו ולא שחיט אי"נ כיון דעל כרחק יח' שחטיה לאו אורח ארעא דנימרו ישחטנו ע"מ ליפסל הילכך אוכל פסחו אכל לא שאר קדשים אפי' ליל פסח דהעמידו דכריהס צמקוס עשה ומתני' דייקינן אי מומנו ליה אכיל ציוס קבורה דלחמר רב אסי לעיל [דמת צי"ג וקברו צי"ד] אפילו מדרבנן לא תפיס לילו: **דשני לן**. (א) מדאורייתא: **ורמינסי כו'**. מסקנא דמילתיה הוא דבעי לאתויי מגו רומייא ושינויי: **לאחוסו מה ס"ג**. נזיר קאי וכיון דכתיב לאציו ולאמו כ"ש לאחותו א': **אמרס** **לא יטמא**. רישא דצרייתא

נזיר כן מיייר דכתיב לה לקמן בשמעתין וה"ק סיפא הרי שהיה נזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או למול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא אמרת לא יטמא אי משום כ"ג אי משום פסח וכ"ש הכא דליתנהו לכולו: **ולמונ אם בנו**. דמילת וכדיו מעכבתו מלאכול פסחו א' **לאחוסו אין מטמא**. אלמא אחיא חובה דפסח ואסרה ליה להיטמא ומציא פסח א' אונן. וקס"ד דתריוייו קמני אליצ"ב דר' עקיבא דלמר לה יטמא מצוה והילכך לא מיתוקמא הך בצרייתא אלא בשמת לאחר חלות דלתיא חובת פסח ודחיא לנמות טומאה וקמיימא צמת קודם חלות דלפקעמיה אנינות מפסח: **וממאי**. דטעמא דקמיימא משום דקדמה אנינות הוא דמוקמא לר"ש דלמר לעיל (א) אין מציא פסח אונן צמת קודם חלות וכי"ע: **דילמא**. טעם א' דר"ע לאו משום קודם חלות הוא והיכא דלא איטמי צמת א' ואפילו קודם חלות צמי למעבד פסח א' והכא משום דאיטמי הוא ואפילו מת לאחר חלות נמי קאלמר ר' עקיבא יטמא משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאין ליה וממילא אול ליה כרת דמיא טמא ואפס יס לו תשלומין צמני והך דקמני לא יטמא רבי ישמעאל היא דלמר רשות הילכך א' לא דתחיה מצות פסח כצביל רשות דטומאה ולעולם בין לרבי ישמעאל בין לר"ע אונן שלא יטמא מציא פסחו ואפילו מת קודם חלות דטעמא דהכא לאו משום אנינות הוא א' **דרישא דהיא**. דנזיר ר"ע קמני לה דלומר מצוה הילכך לא ימיראי אלא משום טעמא דקודם חלות ואחר חלות היכא א' דמת קודם חלות קדמה לה חובת טומאה לפסח ומטמא והוא הדין לאנינות דהא קדמה והיכא דמת לאחר חלות קדמה חובת פסח ומפקע לחובת טומאה והוא הדין לאנינות: **נפש**. נזיר כתיב כל ימי היזרו לה' על נפש מת לא יצא וסמין ליה לאציו ולאמו וגו' וכוליה קרא ימירא הוא דהא כתיב ליה א' קרובים ורחוקים: **נפש אלו הקרובים**. לאו ממשעשותא היא דמיקסא לך אם כן למה נאמרו רחוקים דאי לא כתיב תרתי קראי הוה מוקמין ליה ברחוקים אכל השתא דליכתיב א' מרי קראי נפש קרובים משמע שהן כנפשו: **לאציו**. מה ת"ל אם ללמד שלא יטמא לו הרי פירש קרובים ורחוקים אלא בא לפרט את מי אסר את הקרובים אכל לא מת מצוה: **לאמו**. מה תלמוד לומר אם לאסור הרי למדנו אם להסיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הולך לנזיר לצדו אלא ללמדך שאם היתה זו עוד קדושה אמרת כגון שהיה כהן ואינו הותרתו כן וזו מיתוסף זו עוד דבר אחר המעבטו מליטמא שהיה לר"ך לשחוט את פסחו אף זה לאחותו פרטתי לך זו אכל מיטמא הוא למת מצוה דאם אינו ענין לנזיר לצדו נתהו ענין למי שיש בו כל אלו:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק. קרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כו'. תימה

הכי דייק מהכא דשחיטת פסח דומא טומאת מתו שאני הכא שהוא כ"ג ונזיר וכי תימא אי לאו דצפאי נפשיה דמיא מתו לא היה לר"ך קרא למת מצוה דדמיא שלשמן דכיון דכ"ג ונזיר נדחים משום מת מצוה כצביל שהולך עדיין לשחוט את פסחו לא מימנע א"ל לומר כן א' דהא לכהן הדיוט ונזיר אלעטרין קרא אף על גב דכהן הדיוט לחודיה יטמא למתו ויש פירושא שמוגה צמס משום הך קשיא דלא מייירי הכא נזיר א' אלא בהולך לשחוט פסחו לחודיה א' ולא יתכן כלל דהיינו צרייתא דמייתי צמקון דמיירי ככהן א' ונזיר ונראה דדייק משום דקמני הכא אמרת לא יטמא וכוכלו לא קתי הכי משמע לא יטמא משום שחיטת פסחו ולא גרסינן ת"ל לא יטמא ועוד נראה לדקדק אי שחיטת הפסח לחודה לא דמיא טומאת קרובים ה"ל למתנייה צרישא א' דהולך לשחוט כו' הרי שהיה כ"ג ונזיר והולך לשחוט כו' כמו כהן הדיוט דמי צרישא דמעיקרא מני הקל יותר כי היכי דמני כהן הדיוט א' קודם לנזיר ואח"כ כ"ג ונזיר: **הא רבי ישמעאל** דהא ר"ע, פ"י צנוטמס ואפילו מת לאחר חלות נמי קאלמר ר"ע יטמא משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאין ליה וממילא אול ליה כרת דה"ל טמא דפסח א' יס לו תשלומין צמני ולא דמי לעשה דהשלמה דלתי עשה דפסח ודמי ליה דלמחר צמיס תמיד נשחט (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו:

אלו הרחוקים לאביו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו שאם היה כ"ג והוא נזיר לאחיו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה ולאחותו מה ת"ל הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא אמרת לא יטמא יכול כשם שאין מטמא לאחותו א' לא יטמא אבל יטמא הוא למת מצוה אלו הקרובים לאביו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו שאם היה כ"ג והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כהן** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף מח:) גרס איפכא ועיקר ועוסה שם [מדלן] דרשא מלאציו ולאמו: **כ"ג** והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה א' כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו וכו' (פסחים דף נט. וסס') **אע"פ** שיש לו תשלומין צמני: **נפש** אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. נזיר צפ' כ"ג (דף